

I.

(Zakonodavni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2019/515 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

od 19. ožujka 2019.

**o uzajamnom priznavanju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici
i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 764/2008**

(Tekst značajan za EGP)

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 114.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacрта zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora ⁽¹⁾,u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom ⁽²⁾,

budući da:

- (1) Unutarnje tržište obuhvaća područje bez unutarnjih granica na kojem se slobodno kretanje robe osigurava u skladu s Ugovorima. Količinska ograničenja uvoza i sve mjere s istovrsnim učinkom zabranjeni su među državama članicama. Ta zabrana obuhvaća sve nacionalne mjere koje mogu, izravno ili neizravno, stvarno ili potencijalno, ometati trgovinu robom unutar Unije. Slobodno kretanje robe na unutarnjem tržištu osigurano je usklađivanjem pravila na razini Unije kojima se utvrđuju zajednički zahtjevi u pogledu stavljanja određene robe na tržište ili, u pogledu robe ili aspekata robe koji nisu u potpunosti obuhvaćeni pravilima Unije o usklađivanju, primjenom načela uzajamnog priznavanja kako ga je utvrdio Sud Europske unije.
- (2) Načelo uzajamnog priznavanja koje dobro funkcionira ključna je dopuna usklađivanju pravila na razini Unije, osobito uzimajući u obzir to da mnoga roba ima i usklađene i neusklađene aspekte.
- (3) Prepreke slobodnom kretanju robe među državama članicama mogu se nezakonito stvoriti ako, u nedostatku pravila Unije o usklađivanju koja obuhvaćaju robu ili određene aspekte robe, nadležno tijelo države članice primjenjuje nacionalna pravila na robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici, kojima se iziskuje da roba ispunjava određene tehničke zahtjeve, na primjer zahtjeve povezane s nazivom, oblikom, veličinom, težinom, sastavom, izgledom, označivanjem ili pakiranjem. Primjena takvih pravila na robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici mogla bi biti protivna člancima 34. i 36. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU), čak i ako se pravila primjenjuju na svu robu bez razlike.
- (4) Načelo uzajamnog priznavanja proizlazi iz sudske prakse Suda Europske unije. Prema tom načelu države članice ne smiju na svojem državnom području zabraniti prodaju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici, čak i ako je ta roba, uključujući robu koja nije dobivena proizvodnim postupkom, proizvedena u skladu s različitim tehničkim pravilima. No načelo uzajamnog priznavanja nije apsolutno. Države članice mogu ograničiti stavljanje na tržište robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ako su takva ograničenja opravdana zbog razloga utvrđenih u članku 36. UFEU-a ili na temelju drugih prevladavajućih razloga od javnog

⁽¹⁾ SL C 283, 10.8.2018., str. 19.⁽²⁾ Stajalište Europskog parlamenta od 14. veljače 2019. (još nije objavljeno u Službenom listu) i Odluka Vijeća od 5. ožujka 2019.

interesa, priznatih u sudskoj praksi Suda Europske unije povezanoj sa slobodnim kretanjem robe, i ako su ta ograničenja proporcionalna cilju koji se nastoji ostvariti. Ovom se Uredbom nameće obveza jasnog obrazlaganja zbog čega je pristup tržištu ograničen ili uskraćen.

- (5) Koncept prevladavajućih razloga od javnog interesa novi je koncept koji je Sud Europske unije razvio u svojoj sudskoj praksi u vezi s člancima 34. i 36. UFEU-a. Ako među državama članicama postoje legitimne razlike, takvim bi se prevladavajućim razlozima moglo opravdati to što nadležna tijela primjenjuju nacionalna tehnička pravila. Međutim, administrativne odluke uvijek moraju biti obrazložene, legitimne, prikladne i moraju poštovati načelo proporcionalnosti te nadležno tijelo mora donijeti odluku s najmanjim mogućim ograničenjima. Kako bi se poboljšalo funkcioniranje unutarnjeg tržišta robe nacionalna tehnička pravila trebala bi biti primjerena svrsi i njima se ne bi trebale stvarati nerazmjerne netarifne prepreke. Nadalje, administrativne odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu u odnosu na robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ne smiju se temeljiti samo na tome da se robom koja se ocjenjuje legitimni javni cilj koji država članica nastoji ostvariti ispunjava na drukčiji način od načina na koji se taj cilj robom ispunjava u toj državi članici. Kako bi pomogla državama članicama Komisija bi trebala pružiti neobvezujuće smjernice u vezi sa sudskom praksom Suda Europske unije o konceptu prevladavajućih razloga od javnog interesa i o načinu primjene načela uzajamnog priznavanja. Nadležna tijela trebala bi imati priliku pridonijeti smjernicama i dati povratne informacije o njima.
- (6) U Zaključcima Vijeća za konkurentnost o politici jedinstvenog tržišta iz prosinca 2013. istaknuto je da bi radi poboljšanja okvirnih uvjeta za poduzeća i potrošače na jedinstvenom tržištu trebalo na odgovarajući način primijeniti sve relevantne instrumente, uključujući uzajamno priznavanje. Vijeće je pozvalo Komisiju da izvjesti o slučajevima u kojima je funkcioniranje načela uzajamnog priznavanja i dalje neodgovarajuće ili problematično. U Zaključcima o politici jedinstvenog tržišta iz veljače 2015. Vijeće za konkurentnost pozvalo je Komisiju da poduzme korake kako bi se osiguralo djelotvorno funkcioniranje načela uzajamnog priznavanja i iznese odgovarajuće prijedloge u tu svrhu.
- (7) Uredba (EZ) br. 764/2008 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽³⁾ donesena je kako bi se olakšala primjena načela uzajamnog priznavanja utvrđivanjem postupaka za smanjenje mogućnosti stvaranja nezakonitih prepreka slobodnom kretanju robe koja je već zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici. Unatoč donošenju te uredbe, još uvijek postoje mnogi problemi u pogledu primjene načela uzajamnog priznavanja. Evaluacija provedena od 2014. do 2016. pokazala je da načelo uzajamnog priznavanja ne funkcionira kako bi trebalo te da Uredba (EZ) br. 764/2008 ima ograničen učinak u olakšavanju primjene tog načela. Alati i postupovna jamstva uspostavljeni tom uredbom nisu ispunili svoj cilj poboljšanja primjene načela uzajamnog priznavanja. Na primjer, mreža kontaktnih točaka za proizvode koja je uspostavljena radi pružanja informacija gospodarskim subjektima o primjenjivim nacionalnim pravilima i primjeni načela uzajamnog priznavanja jedva je poznata među gospodarskim subjektima ili je oni gotovo i ne koriste. Nacionalna tijela ne surađuju dovoljno u okviru te mreže. Zahtjev u pogledu obavješćivanja o administrativnim odlukama o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu rijetko se poštuje. Kao rezultat toga, prepreke slobodnom kretanju robe na unutarnjem tržištu i dalje postoje.
- (8) Uredba (EZ) br. 764/2008 ima nekoliko nedostataka te bi je stoga trebalo preispitati i poboljšati. Radi jasnoće Uredbu (EZ) br. 764/2008 trebalo bi zamijeniti ovom Uredbom. Ovom bi se Uredbom trebali utvrditi jasni postupci za osiguravanje slobodnog kretanja robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici te za osiguravanje toga da se slobodno kretanje može ograničiti samo ako države članice za to imaju legitimne razloge od javnog interesa te toga da je ograničenje opravdano i proporcionalno. Ovom bi Uredbom također trebalo osigurati da i gospodarski subjekti i nacionalna tijela poštuju postojeća prava i obveze koji proizlaze iz načela uzajamnog priznavanja.
- (9) Ovom se Uredbom ne bi trebalo dovoditi u pitanje daljnje usklađivanje, prema potrebi, uvjeta za stavljanje robe na tržište radi poboljšanja funkcioniranja unutarnjeg tržišta.

⁽³⁾ Uredba (EZ) br. 764/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. srpnja 2008. o utvrđivanju postupaka koji se odnose na primjenu određenih nacionalnih tehničkih propisa na proizvode koji se zakonito stavljaju na tržište u drugoj državi članici i o stavljanju izvan snage Odluke br. 3052/95/EZ (SL L 218, 13.8.2008., str. 21.).

- (10) Trgovinske prepreke mogu također proizići iz drugih vrsta mjera obuhvaćenih područjem primjene članka 34. i 36. UFEU-a. Te mjere mogu, na primjer, uključivati tehničke specifikacije sastavljene za potrebe postupaka javne nabave ili zahtjeve u pogledu upotrebe službenih jezika u državama članicama. Međutim, takve mjere ne bi trebale predstavljati nacionalna tehnička pravila u smislu ove Uredbe te ne bi trebale biti obuhvaćene njezinim područjem primjene.
- (11) Nacionalna se tehnička pravila ponekad u pojedinoj državi članici provode putem postupka prethodnog odobrenja, u okviru kojega se mora dobiti službeno odobrenje nadležnog tijela prije nego što se roba ondje može staviti na tržište. Samo postojanje postupka prethodnog odobrenja ograničava slobodno kretanje robe. Stoga, kako bi takav postupak bio opravdan u pogledu temeljnog načela slobodnog kretanja robe na unutarnjem tržištu, on mora biti usmjeren na ostvarivanje cilja od javnog interesa priznatog pravom Unije te mora biti proporcionalan i nediskriminirajući. Usklađenost takvog postupka s pravom Unije treba procjenjivati s obzirom na razmatranja utvrđena u sudskoj praksi Suda Europske unije. Stoga bi administrativne odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu koje se temelje isključivo na tom razlogu što roba nema valjano prethodno odobrenje trebalo isključiti iz područja primjene ove Uredbe. Međutim, prilikom podnošenja zahtjeva za obvezno prethodno odobrenje robe, svaku administrativnu odluku o odbijanju zahtjeva na temelju nacionalnog tehničkog pravila koje se primjenjuje u državi članici trebalo bi donijeti isključivo u skladu s ovom Uredbom kako bi podnositelj zahtjeva mogao iskoristiti postupovnu zaštitu koja se ovom Uredbom predviđa. Isto vrijedi za dobrovoljno prethodno odobrenje robe, ako ono postoji.
- (12) Važno je pojasniti da vrste robe obuhvaćene ovom Uredbom uključuju poljoprivredne proizvode. Pojam „poljoprivredni proizvodi” obuhvaća proizvode ribarstva, kako je predviđeno u članku 38. stavku 1. UFEU-a. Kako bi se lakše utvrdilo koje vrste robe podliježu ovoj Uredbi, Komisija bi trebala ocijeniti izvedivost i prednosti daljnje razrade indikativnog popisa proizvoda za uzajamno priznavanje.
- (13) Također je važno pojasniti da pojam „proizvođač” ne uključuje samo proizvođača robe, već i osobe koje proizvode robu koja nije dobivena proizvodnim postupkom, uključujući poljoprivredne proizvode, kao i osobe koje se predstavljaju kao proizvođači robe.
- (14) Odluke nacionalnih sudova kojima se ocjenjuje zakonitost slučajeva u kojima, zbog primjene nacionalnog tehničkog pravila, roba koja se zakonito stavlja na tržište u jednoj državi članici nije dopušten pristup tržištu u drugoj državi članici te odluke nacionalnih sudova kojima se izriču sankcije trebalo bi isključiti iz područja primjene ove Uredbe.
- (15) Kako bi mogla imati koristi od načela uzajamnog priznavanja, roba mora biti zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici. Trebalo bi pojasniti da, kako bi se roba mogla smatrati robom koja je zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici, roba mora biti u skladu s odgovarajućim pravilima koja se primjenjuju u toj državi članici te mora biti dostupna krajnjim korisnicima u toj državi članici.
- (16) Kako bi se podigla osviještenost nacionalnih tijela i gospodarskih subjekata o načelu uzajamnog priznavanja, države članice trebale bi razmotriti uvođenje jasnih i nedvosmislenih „klauzula o jedinstvenom tržištu” u svoja nacionalna tehnička pravila radi olakšavanja primjene tog načela.
- (17) Dokazi koji se zahtijevaju kako bi se dokazalo da se roba zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici znatno se razlikuju među državama članicama. To uzrokuje nepotrebna opterećenja, kašnjenja i dodatne troškove za gospodarske subjekte te sprječava nacionalna tijela da pravodobno dobiju informacije potrebne za ocjenu robe. To može omesti primjenu načela uzajamnog priznavanja. Stoga je ključno olakšati gospodarskim subjektima dokazivanje da se njihova roba zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici. Gospodarski subjekti trebali bi ostvariti korist od vlastite izjave s pomoću koje se nadležnim tijelima pružaju sve potrebne informacije o robi i njezinoj usklađenosti s pravilima koja se primjenjuju u toj drugoj državi članici. Upotrebom dobrovoljnih izjava nacionalna tijela ne bi se trebalo sprječavati u donošenju administrativnih odluka o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu, pod uvjetom da su takve odluke proporcionalne i opravdane te da se njima poštuje načelo uzajamnog priznavanja i da su usklađene s ovom Uredbom.
- (18) Trebalo bi biti moguće da proizvođač, uvoznik ili distributer sastave izjavu o zakonitom stavljanju robe na tržište za potrebe uzajamnog priznavanja („izjava o uzajamnom priznavanju”). Proizvođač je u najboljem položaju za pružanje informacija u izjavi o uzajamnom priznavanju jer proizvođač najbolje poznaje robu i posjeduje dokaze potrebne za provjeru informacija iz izjave o uzajamnom priznavanju. Proizvođač bi trebao moći opunomoćiti ovlaštenog zastupnika za sastavljanje takvih izjava u ime proizvođača i pod odgovornošću proizvođača. Međutim,

ako gospodarski subjekt u izjavi može pružiti samo informacije o zakonitosti stavljanja robe na tržište, drugi bi gospodarski subjekt trebao moći pružiti informacije o tome da se roba stavlja na raspolaganje krajnjim korisnicima u dotičnoj državi članici, pod uvjetom da taj gospodarski subjekt preuzme odgovornost za informacije koje je pružio u izjavi o uzajamnom priznavanju i da je u mogućnosti dostaviti dokaze potrebne za provjeru tih informacija.

- (19) Izjava o uzajamnom priznavanju trebala bi uvijek sadržavati točne i potpune informacije o robi. Stoga bi izjavu trebalo ažurirati kako bi se u obzir uzele promjene, primjerice promjene odgovarajućih nacionalnih tehničkih pravila.
- (20) Kako bi se osiguralo da su informacije pružene u izjavi o uzajamnom priznavanju sveobuhvatne, trebalo bi utvrditi usklađenu strukturu za takve izjave kojom bi se koristili gospodarski subjekti koji žele podnijeti takve izjave.
- (21) Važno je osigurati da izjava o uzajamnom priznavanju bude popunjena istinitim i točnim informacijama. Stoga je potrebno od gospodarskih subjekata zahtijevati da odgovaraju za informacije koje su naveli u izjavi o uzajamnom priznavanju.
- (22) Kako bi se povećala učinkovitost i konkurentnost poduzeća koja posluju u području robe koja nije obuhvaćena zakonodavstvom Unije o usklađivanju, trebalo bi biti moguće iskoristiti nove informacijske tehnologije u svrhu olakšavanja podnošenja izjave o uzajamnom priznavanju. Stoga bi gospodarskim subjektima trebalo omogućiti da svoje izjave o uzajamnom priznavanju objave putem interneta, pod uvjetom da izjava o uzajamnom priznavanju bude lako dostupna i da bude u pouzdanu formatu.
- (23) Komisija bi trebala osigurati da obrazac izjave o uzajamnom priznavanju i smjernice za njezino popunjavanje budu dostupni na jedinstvenom digitalnom pristupniku na svim službenim jezicima Unije.
- (24) Ova bi se Uredba trebala primjenjivati i na robu čiji su tek pojedini aspekti obuhvaćeni zakonodavstvom Unije o usklađivanju. Ako u skladu sa zakonodavstvom Unije o usklađivanju gospodarski subjekt mora sastaviti EU izjavu o sukladnosti kako bi dokazao usklađenost s tim zakonodavstvom, tom gospodarskom subjektu trebalo bi biti dopušteno da izjavu o uzajamnom priznavanju predviđenu ovom Uredbom priloži EU izjavi o sukladnosti.
- (25) Ako gospodarski subjekti odluče da neće upotrijebiti izjavu o uzajamnom priznavanju, nadležna tijela države članice odredišta trebala bi biti zadužena za iznošenje jasno utvrđenih zahtjeva u pogledu specifičnih informacija koje smatraju potrebnima kako bi ocijenila robu s obzirom na načelo proporcionalnosti.
- (26) Gospodarskim subjektima trebalo bi omogućiti dovoljno vremena za podnošenje dokumenata ili bilo kojih drugih informacija koje zatraži nadležno tijelo države članice odredišta ili za podnošenje bilo kojih argumenata ili primjedaba u vezi s ocjenom dotične robe.
- (27) Direktivom (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁴⁾ zahtijeva se od država članica da Komisiju i druge države članice obavijeste o svakom nacrtu nacionalnih tehničkih propisa o svim proizvodima, među ostalim o svim poljoprivrednim proizvodima ili proizvodima ribarstva, te dostave obrazloženje u kojem navode razloge zbog kojih je donošenje tog propisa potrebno. Međutim, potrebno je osigurati da se, nakon donošenja takvog nacionalnog tehničkog propisa, načelo uzajamnog priznavanja pravilno primjenjuje na određenu robu u pojedinačnim slučajevima. Ovom bi Uredbom trebalo utvrditi postupke za primjenu načela uzajamnog priznavanja u pojedinačnim slučajevima, na primjer zahtijevajući od država članica da navedu nacionalna tehnička pravila na kojima se administrativna odluka temelji te legitimne razloge od javnog interesa kojima se opravdava primjena tog nacionalnog tehničkog pravila s obzirom na robu koja je zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici. Proporcionalnost nacionalnog tehničkog pravila temelj je za dokazivanje proporcionalnosti administrativne odluke koja se temelji na tom pravilu. Međutim, sredstva kojima treba dokazati proporcionalnost administrativne odluke trebalo bi utvrditi u svakom pojedinačnom slučaju.
- (28) Budući da bi administrativne odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu za robu koja je već zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici trebale biti iznimke od temeljnog načela slobodnog kretanja robe, nužno je osigurati da se takvim odlukama poštuju postojeće obveze koje proizlaze iz načela uzajamnog

⁽⁴⁾ Direktiva (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva (SL L 241, 17.9.2015., str. 1.).

priznavanja. Stoga je primjereno uspostaviti jasan postupak za utvrđivanje stavlja li se roba zakonito na tržište u toj drugoj državi članici i, ako se zakonito stavlja na tržište, jesu li legitimni javni interesi obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim tehničkim pravilom države članice odredišta adekvatno zaštićeni, u skladu s člankom 36. UFEU-a i sudskom praksom Suda Europske unije. Takvim bi se postupkom trebalo osigurati da su sve donesene administrativne odluke proporcionalne te da se njima poštuje načelo uzajamnog priznavanja i da su usklađene s ovom Uredbom.

- (29) Ako nadležno tijelo ocjenjuje robu prije donošenja odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu, to tijelo ne bi trebalo moći donositi odluke o suspenziji pristupa tržištu, osim kada se radi o slučajevima u kojima je potrebno brzo djelovanje kako bi se spriječilo nanošenje štete sigurnosti ili zdravlju osoba ili nanošenje štete okolišu, ili kako bi se spriječilo stavljanje robe na raspolaganje ako je stavljanje takve robe na raspolaganje općenito zabranjeno zbog razloga javnog morala ili javne sigurnosti, među ostalim, na primjer, sprječavanja kriminala.
- (30) Uredbom (EZ) br. 765/2008 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁵⁾ utvrđuje se sustav akreditacije kojim se osigurava uzajamno prihvaćanje razine osposobljenosti tijela za ocjenjivanje sukladnosti. Nadležna tijela država članica stoga ne bi trebala odbiti prihvatiti izvješća o ispitivanju i potvrde koje je izdalo akreditirano tijelo za ocjenjivanje sukladnosti zbog razloga povezanih s osposobljenošću tog tijela. Nadalje, kako bi se što je više moguće izbjeglo udvostručavanje ispitivanja i postupaka koji su već provedeni u drugoj državi članici, države članice ne bi trebale odbiti prihvatiti izvješća o ispitivanju i potvrde koje su izdala druga tijela za ocjenjivanje sukladnosti u skladu s pravom Unije. Nadležna tijela trebala bi uzimati u obzir sadržaj podnesenih izvješća o ispitivanju ili potvrda.
- (31) Direktivom 2001/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁶⁾ određuje se da se na tržište smiju stavljati samo sigurni proizvodi te se utvrđuju obveze proizvođača i distributerâ u pogledu sigurnosti proizvoda. Njome se nadležna tijela ovlašćuje da zabrane sve opasne proizvode, s trenutačnim učinkom, ili da privremeno zabrane proizvode koji bi mogli biti opasni, tijekom razdoblja potrebnog za različite sigurnosne ocjene, provjere i kontrole. Tom se direktivom također opisuje postupak koji nadležna tijela trebaju slijediti radi primjene odgovarajućih mjera ako proizvodi predstavljaju rizik, kao što su mjere iz članka 8. stavka 1. točaka od (b) do (f) te direktive, te se njome također uvodi obveza državama članicama da obavješćuju Komisiju i druge države članice o takvim mjerama. Stoga bi nadležna tijela trebala moći nastaviti primjenjivati tu direktivu, a posebno članak 8. stavak 1. točke od (b) do (f) i članak 8. stavak 3. te direktive.
- (32) Uredbom (EZ) br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁷⁾ uspostavlja se, među ostalim, sustav brzog uzbunjivanja za obavješćivanje o izravnim ili neizravnim rizicima za zdravlje ljudi koji potječu od hrane ili hrane za životinje. Njome se od država članica zahtijeva da putem sustava brzog uzbunjivanja odmah obavijeste Komisiju o svakoj mjeri koju donesu, čiji je cilj ograničavanje stavljanja na tržište hrane ili hrane za životinje, ili povlačenje ili opoziv s tržišta hrane ili hrane za životinje u svrhu zaštite zdravlja ljudi, a koja zahtijeva brzo djelovanje. Nadležna tijela trebala bi moći nastaviti primjenjivati tu uredbu, a posebno članak 50. stavak 3. i članak 54. te uredbe.
- (33) Uredbom (EU) 2017/625 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁸⁾ uspostavlja se usklađeni okvir Unije za organizaciju službenih kontrola i za organizaciju službenih aktivnosti, osim službenih kontrola, u cijelom poljoprivredno-prehrambenom lancu, uzimajući u obzir pravila o službenim kontrolama utvrđena u Uredbi (EZ) br. 882/2004

⁽⁵⁾ Uredba (EZ) br. 765/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. srpnja 2008. o utvrđivanju zahtjeva za akreditaciju i za nadzor tržišta u odnosu na stavljanje proizvoda na tržište i o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 339/93 (SL L 218, 13.8.2008., str. 30.).

⁽⁶⁾ Direktiva 2001/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. prosinca 2001. o općoj sigurnosti proizvoda (SL L 11, 15.1.2002., str. 4).

⁽⁷⁾ Uredba (EZ) br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća od 28. siječnja 2002. o utvrđivanju općih načela i uvjeta zakona o hrani, osnivanju Europske agencije za sigurnost hrane te utvrđivanju postupaka u područjima sigurnosti hrane (SL L 31, 1.2.2002., str. 1.).

⁽⁸⁾ Uredba (EU) 2017/625 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o službenim kontrolama i drugim službenim aktivnostima kojima se osigurava primjena propisa o hrani i hrani za životinje, pravila o zdravlju i dobrobiti životinja, zdravlju bilja i sredstvima za zaštitu bilja, o izmjeni uredaba (EZ) br. 999/2001, (EZ) br. 396/2005, (EZ) br. 1069/2009, (EZ) br. 1107/2009, (EU) br. 1151/2012, (EU) br. 652/2014, (EU) 2016/429 i (EU) 2016/2031 Europskog parlamenta i Vijeća, uredaba Vijeća (EZ) br. 1/2005 i (EZ) br. 1099/2009 i direktiva Vijeća 98/58/EZ, 1999/74/EZ, 2007/43/EZ, 2008/119/EZ i 2008/120/EZ te o stavljanju izvan snage uredaba (EZ) br. 854/2004 i (EZ) br. 882/2004 Europskog parlamenta i Vijeća, direktiva Vijeća 89/608/EEZ, 89/662/EEZ, 90/425/EEZ, 91/496/EEZ, 96/23/EZ, 96/93/EZ i 97/78/EZ te Odluke Vijeća 92/438/EEZ (Uredba o službenim kontrolama) (SL L 95, 7.4.2017., str. 1.).

Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁹⁾ i u relevantnom sektorskom zakonodavstvu Unije. Uredbom (EU) 2017/625 utvrđuje se poseban postupak kako bi se osiguralo da gospodarski subjekti otklone situacije u kojima postoji neusklađenost s propisima o hrani i hrani za životinje, pravilima o zdravlju životinja ili pravilima o dobrobiti životinja. Nadležna tijela trebala bi moći nastaviti primjenjivati Uredbu (EU) 2017/625, a posebno njezin članak 138.

- (34) Uredbom (EU) br. 1306/2013 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁰⁾ uspostavlja se usklađen okvir Unije za provedbu provjera u vezi s obvezama utvrđenima u Uredbi (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹¹⁾ u skladu s kriterijima utvrđenima u Uredbi (EZ) br. 882/2004 te se utvrđuje da države članice moraju osigurati da svaki subjekt koji ispunjava te obveze ima pravo biti obuhvaćen sustavom provjera. Nadležna tijela trebala bi moći nastaviti primjenjivati Uredbu (EU) br. 1306/2013, a posebno njezin članak 90.
- (35) U svim administrativnim odlukama koje nadležna tijela država članica donesu na temelju ove Uredbe trebalo bi navesti pravna sredstva dostupna gospodarskom subjektu kako bi on mogao, u skladu s nacionalnim pravom, podnijeti žalbu protiv odluke ili pokrenuti postupak pred nadležnim nacionalnim sudom. U administrativnoj odluci trebalo bi također uputiti na mogućnost gospodarskih subjekata da se koriste Mrežom za rješavanje problema na unutarnjem tržištu (SOLVIT) i postupkom za rješavanje problema predviđenim u ovoj Uredbi.
- (36) Djelotvorna rješenja za gospodarske subjekte koji žele imati alternativu povoljniju za poslovanje prilikom osporavanja administrativnih odluka o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu ključna su za osiguravanje ispravne i dosljedne primjene načela uzajamnog priznavanja. Kako bi se takva rješenja zajamčila, a pravni troškovi izbjegli, posebno za mala i srednja poduzeća (MSP-ovi), gospodarskim subjektima trebao bi biti dostupan izvansudski postupak za rješavanje problema.
- (37) SOLVIT je usluga koju pruža nacionalna administracija u svakoj državi članici čiji je cilj pronalazak rješenja za pojedince i poduzeća kada su njihova prava povrijedila javna tijela u drugoj državi članici. Načela kojima se uređuje funkcioniranje SOLVIT-a navedena su u Preporuci Komisije 2013/461/EU ⁽¹²⁾, prema kojoj svaka država članica treba uspostaviti centar SOLVIT-a koji posjeduje odgovarajuće ljudske i financijske resurse kako bi se osiguralo da centar SOLVIT-a sudjeluje u SOLVIT-u. Komisija bi trebala povećati svijest o postojanju i koristima SOLVIT-a, osobito među poduzećima.
- (38) SOLVIT je djelotvoran i besplatan izvansudski mehanizam za rješavanje problema. Funkcionira u kratkim rokovima i pruža praktična rješenja pojedincima i poduzećima kada naiđu na poteškoće u priznavanju, od strane javnih tijela, prava koja je pojedincima i poduzećima dodijelila Unija. Ako se gospodarski subjekt, mjerodavni centar SOLVIT-a i uključene države članice usuglase o primjerenom ishodu, daljnje djelovanje ne bi trebalo biti potrebno.
- (39) Međutim, ako se neformalnim pristupom SOLVIT-a ne postignu rezultati te i dalje postoje sumnje u pogledu usklađenosti administrativne odluke s načelom uzajamnog priznavanja, Komisiju bi trebalo ovlastiti za istraživanje tog pitanja na zahtjev bilo kojeg od uključenih centara SOLVIT-a. Nakon ocjene koju provodi Komisija, Komisija bi trebala izdati mišljenje koje se putem relevantnog centra SOLVIT-a dostavlja dotičnom gospodarskom subjektu i nadležnim tijelima te koje bi trebalo uzeti u obzir tijekom postupka SOLVIT-a. Intervencija Komisije trebala bi podlijegati roku od 45 radnih dana koji ne bi trebao obuhvaćati vrijeme koje je Komisiji potrebno za dobivanje dodatnih informacija i dokumenata koje smatra potrebnima. Ako se slučaj riješi tijekom tog roka, Komisija ne bi trebala biti dužna izdati mišljenje. Takvi slučajevi SOLVIT-a trebali bi podlijegati zasebnom radnom postupku u bazi podataka SOLVIT-a i ne bi ih trebalo uključiti u redovite statističke podatke SOLVIT-a.

⁽⁹⁾ Uredba (EZ) br. 882/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o službenim kontrolama koje se provode radi provjere poštivanja propisa o hrani i hrani za životinje te propisa o zdravlju i dobrobiti životinja (SL L 165, 30.4.2004., str. 1.).

⁽¹⁰⁾ Uredba (EU) br. 1306/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o financiranju, upravljanju i nadzoru zajedničke poljoprivredne politike i o stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EEZ) br. 352/78, (EZ) br. 165/94, (EZ) br. 2799/98, (EZ) br. 814/2000, (EZ) br. 1290/2005 i (EZ) br. 485/2008 (SL L 347, 20.12.2013., str. 549.).

⁽¹¹⁾ Uredba (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta poljoprivrednih proizvoda i stavljanju izvan snage uredbi Vijeća (EEZ) br. 922/72, (EEZ) br. 234/79, (EZ) br. 1037/2001 i (EZ) br. 1234/2007 (SL L 347, 20.12.2013., str. 671.).

⁽¹²⁾ Preporuka Komisije 2013/461/EU od 17. rujna 2013. o načelima kojima se uređuje mreža SOLVIT (SL L 249, 19.9.2013., str. 10.).

- (40) Mišljenje Komisije o administrativnoj odluci o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu trebalo bi se odnositi samo na pitanje je li administrativna odluka usklađena s načelom uzajamnog priznavanja i zahtjevima ove Uredbe. Time se ne dovode u pitanje ovlasti Komisije na temelju članka 258. UFEU-a ni obveza država članica da poštuju pravo Unije, prilikom rješavanja sustavnih problema utvrđenih u pogledu primjene načela uzajamnog priznavanja.
- (41) Za unutarnje tržište robe važno je da poduzeća, a posebno MSP-ovi, mogu dobiti pouzdane i konkretne informacije o važećem pravu u određenoj državi članici. Kontaktne točke za proizvode trebale bi imati važnu ulogu u olakšavanju komunikacije između nacionalnih tijela i gospodarskih subjekata, širenjem informacija o specifičnim pravilima za proizvode te o tome kako se načelo uzajamnog priznavanja primjenjuje na državnom području njihovih država članica. Stoga je potrebno ojačati ulogu kontaktnih točaka za proizvode kao glavnih pružatelja informacija o svim pravilima povezanim s proizvodima, među ostalim o nacionalnim tehničkim pravilima obuhvaćenima uzajamnim priznavanjem.
- (42) Kako bi se olakšalo slobodno kretanje robe, kontaktne točke za proizvode trebale bi besplatno pružiti razumnu količinu informacija o svojim nacionalnim tehničkim pravilima i primjeni načela uzajamnog priznavanja. Kontaktne točke za proizvode trebale bi imati adekvatnu opremu i resurse. U skladu s Uredbom (EU) 2018/1724 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹³⁾ one bi trebale pružiti takve informacije na internetskim stranicama te podlijegati kriterijima kvalitete utvrđenima u toj uredbi. Zadaće kontaktnih točaka za proizvode povezane s pružanjem takvih informacija, među ostalim elektroničkog primjerka nacionalnih tehničkih pravila ili internetskog pristupa nacionalnim tehničkim pravilima, trebalo bi obavljati ne dovodeći u pitanje nacionalna pravila kojima se uređuje distribucija nacionalnih tehničkih pravila. Nadalje, od kontaktnih točaka za proizvode ne bi trebalo zahtijevati dostavu primjeraka normi koje podliježu pravima intelektualnog vlasništva tijela ili organizacija za normizaciju, ili osiguravanje internetskog pristupa tim normama.
- (43) Suradnja nadležnih tijela ključna je za neometano funkcioniranje načela uzajamnog priznavanja i stvaranje kulture uzajamnog priznavanja. Kontaktne točke za proizvode i nacionalna nadležna tijela trebali bi stoga surađivati i razmjenjivati informacije i stručno znanje kako bi se osigurala pravilna i dosljedna primjene načela uzajamnog priznavanja i ove Uredbe.
- (44) Za potrebe obavješćivanja o administrativnim odlukama o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu, omogućavanja komunikacije među kontaktnim točkama za proizvode te osiguravanja administrativne suradnje, potrebno je državama članicama omogućiti pristup informacijskom i komunikacijskom sustavu.
- (45) Radi osiguranja jedinstvenih uvjeta za provedbu ove Uredbe, provedbene ovlasti trebalo bi dodijeliti Komisiji. Te bi ovlasti trebalo izvršavati u skladu s Uredbom (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁴⁾.
- (46) Ako je za potrebe ove Uredbe nužno obrađivati osobne podatke, takvu obradu trebalo bi provoditi u skladu s pravom Unije o zaštiti osobnih podataka. Svaka obrada osobnih podataka na temelju ove Uredbe podliježe Uredbi (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁵⁾ ili Uredbi (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁶⁾.
- (47) Trebalo bi uspostaviti pouzdane i učinkovite mehanizme praćenja kako bi se pružile informacije o primjeni ove Uredbe i njezinu učinku na slobodno kretanje robe. Takvi mehanizmi ne bi trebali prelaziti okvire onoga što je nužno za postizanje tih ciljeva.

⁽¹³⁾ Uredba (EU) 2018/1724 Europskog parlamenta i Vijeća od 2. listopada 2018. o uspostavi jedinstvenog digitalnog pristupnika za pristup informacijama, postupcima, uslugama podrške i rješavanja problema te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012 (SL L 295, 21.11.2018., str. 1.).

⁽¹⁴⁾ Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

⁽¹⁵⁾ Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL L 119, 4.5.2016., str. 1.).

⁽¹⁶⁾ Uredba (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL L 295, 21.11.2018., str. 39.).

- (48) Za potrebe povećanja svijesti o načelu uzajamnog priznavanja i osiguravanja da se ova Uredba pravilno i dosljedno primjenjuje, trebalo bi predvidjeti financiranje, od strane Unije, kampanja za povećanje svijesti, osposobljavanja, razmjene službenika i drugih povezanih aktivnosti s ciljem jačanja i podupiranja povjerenja i suradnje među nadležnim tijelima, kontaktnim točkama za proizvode i gospodarskim subjektima.
- (49) Kako bi se riješio problem nepostojanja točnih podataka koji se odnose na funkcioniranje načela uzajamnog priznavanja i njegov učinak na jedinstveno tržište robe, Unija bi trebala financirati prikupljanje takvih podataka.
- (50) Financijske interese Unije trebalo bi zaštititi proporcionalnim mjerama tijekom cjelokupnog ciklusa rashoda, uključujući sprječavanje, otkrivanje i ispitivanje nepravilnosti, povrat izgubljenih, pogrešno plaćenih ili nepravilno upotrijebljenih sredstava te, prema potrebi, administrativne i financijske sankcije.
- (51) Primjereno je odgoditi primjenu ove Uredbe kako bi se nadležnim tijelima i gospodarskim subjektima dalo dovoljno vremena da se prilagode zahtjevima utvrđenima u njoj.
- (52) Komisija bi trebala provesti evaluaciju ove Uredbe s obzirom na ciljeve koji se njome žele postići. Komisija bi za evaluaciju ove Uredbe trebala upotrebljavati prikupljene podatke o funkcioniranju načela uzajamnog priznavanja i njegovu učinku na jedinstveno tržište robe te informacije dostupne u informacijskom i komunikacijskom sustavu. Komisija bi trebala moći od država članica zahtijevati pružanje dodatnih informacija potrebnih za evaluaciju. U skladu s točkom 22. Međuinstitucijskog sporazuma o boljoj izradi zakonodavstva od 13. travnja 2016. ⁽¹⁷⁾, evaluacija ove Uredbe trebala bi se temeljiti na kriterijima učinkovitosti, djelotvornosti, relevantnosti, usklađenosti i dodane vrijednosti te bi trebala poslužiti kao osnova za procjene učinka opcija za daljnje djelovanje.
- (53) S obzirom na to da cilj ove Uredbe, odnosno osiguravanje neometane, dosljedne i pravilne primjene načela uzajamnog priznavanja, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se zbog njegova opsega i učinaka on na bolji način može ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Uredba ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja,

DONIJELI SU OVU UREDBU:

POGLAVLJE I.

OPĆE ODREDBE

Članak 1.

Predmet

1. Cilj je ove Uredbe ojačati funkcioniranje unutarnjeg tržišta poboljšanjem primjene načela uzajamnog priznavanja i uklanjanjem neopravdanih prepreka trgovini.
2. Ovom se Uredbom utvrđuju pravila i postupci u vezi s primjenom, od strane država članica, načela uzajamnog priznavanja u pojedinačnim slučajevima u odnosu na robu koja podliježe članku 34. UFEU-a i koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici, uzimajući u obzir članak 36. UFEU-a i sudsku praksu Suda Europske unije.
3. Ovom su Uredbom također predviđeni uspostava i održavanje kontaktnih točaka za proizvode u državama članicama te suradnja i razmjena informacija u kontekstu načela uzajamnog priznavanja.

Članak 2.

Područje primjene

1. Ova se Uredba primjenjuje na robu bilo koje vrste, uključujući poljoprivredne proizvode u smislu članka 38. stavka 1. drugog podstavka UFEU-a, i na administrativne odluke koje je nadležno tijelo države članice odredišta donijelo ili koje treba donijeti u odnosu na svu takvu robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ako administrativna odluka ispunjava sljedeće kriterije:
 - (a) temelj je administrativne odluke nacionalno tehničko pravilo koje se primjenjuje u državi članici odredišta; i
 - (b) izravan ili neizravan učinak administrativne odluke jest ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu u državi članici odredišta.

⁽¹⁷⁾ SL L 123, 12.5.2016., str. 1.

Administrativna odluka obuhvaća sve administrativne korake koji se temelje na nacionalnom tehničkom pravilu i čiji je pravni učinak jednak ili u bitnome jednak učinku iz točke (b).

2. Za potrebe ove Uredbe „nacionalno tehničko pravilo” jest svaka odredba zakona, propisa ili druga administrativna odredba države članice koja ima sljedeća obilježja:

- (a) njome su obuhvaćeni roba ili aspekti robe koji nisu predmetom usklađivanja na razini Unije;
- (b) njome se zabranjuje stavljanje na raspolaganje robe ili robe određene vrste na tržištu u toj državi članici ili se utvrđuje obvezna usklađenost s tom odredbom, *de facto* ili *de jure*, kad god se roba ili roba određene vrste stavlja na raspolaganje na tom tržištu; i
- (c) za nju vrijedi barem jedan od sljedećih kriterija:
 - i. njome se utvrđuju obilježja koja se zahtijevaju za tu robu ili za robu određene vrste, kao što su njezine razine kvalitete, uporabljivosti ili sigurnosti, ili njezine dimenzije, uključujući zahtjeve koji se primjenjuju na tu robu u pogledu naziva pod kojima se prodaje, terminologije, simbola, ispitivanja i metoda ispitivanja, pakiranja, obilježavanja ili označavanja te postupaka ocjenjivanja sukladnosti;
 - ii. u svrhu zaštite potrošača ili okoliša njome se uvode drugi zahtjevi u pogledu robe ili robe određene vrste koji utječu na životni ciklus robe nakon njezina stavljanja na tržište u toj državi članici, kao što su uvjeti upotrebe, recikliranja, ponovne upotrebe ili zbrinjavanja, ako takvi uvjeti mogu znatno utjecati na sastav ili prirodu te robe, ili na njezino stavljanje na tržište u toj državi članici.

3. Stavkom 2. točkom (c) podtočkom i. ovog članka također su obuhvaćeni proizvodne metode i postupci koji se koriste kod poljoprivrednih proizvoda kako su navedeni u članku 38. stavku 1. drugom podstavku UFEU-a ili kod proizvoda namijenjenih prehrani ljudi ili životinja kao i proizvodni metode i postupci koji se odnose na druge proizvode ako oni utječu na obilježja tih proizvoda.

4. Postupak prethodnog odobrenja nije sam po sebi nacionalno tehničko pravilo za potrebe ove Uredbe, ali se odluka da se prethodno odobrenje uskrati na temelju nacionalnog tehničkog pravila smatra administrativnom odlukom na koju se primjenjuje ova Uredba ako ta odluka ispunjava ostale zahtjeve iz stavka 1. prvog podstavka.

5. Ova Uredba ne primjenjuje se na:

- (a) odluke sudske prirode koje su donijeli nacionalni sudovi;
- (b) odluke sudske prirode koje su donijela tijela za izvršavanje zakonodavstva tijekom istrage ili progona kaznenog djela u pogledu terminologije, simbola ili svih materijalnih upućivanja na protuustavne ili kriminalne organizacije ili kaznena djela rasističke, diskriminacijske ili ksenofobne prirode.

6. Člancima 5. i 6. ne utječe se na primjenu sljedećih odredaba:

- (a) članka 8. stavka 1. točaka od (b) do (f) i članka 8. stavka 3. Direktive 2001/95/EZ;
- (b) članka 50. stavka 3. točke (a) i članka 54. Uredbe (EZ) br. 178/2002;
- (c) članka 90. Uredbe (EU) br. 1306/2013; i
- (d) članka 138. Uredbe (EU) 2017/625;

7. Ova Uredba ne utječe na obvezu, u skladu s Direktivom (EU) 2015/1535, obavješćivanja Komisije i država članica o nacrtu nacionalnih tehničkih propisa prije njihova donošenja.

Članak 3.

Definicije

Za potrebe ove Uredbe primjenjuju se sljedeće definicije:

- 1. „zakonito stavljen na tržište u drugoj državi članici” znači da je roba ili roba te vrste u skladu s odgovarajućim pravilima koja se primjenjuju u toj državi članici ili da ne podliježe takvim pravilima u toj državi članici i da je stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima u toj državi članici;
- 2. „stavljanje na raspolaganje na tržištu” znači svaka isporuka robe, uz plaćanje ili besplatno, za distribuciju, potrošnju ili upotrebu na tržištu unutar državnog područja pojedine države članice u okviru trgovačke djelatnosti;

3. „ograničavanje pristupa tržištu” znači određivanje uvjeta koje se mora ispuniti prije nego što se roba može staviti na raspolaganje na tržištu u državi članici odredišta ili uvjeta za zadržavanje robe na tom tržištu, što u oba slučaja zahtijeva izmjenu jednog ili više obilježja te robe kako je navedeno u članku 2. stavku 2. točki (c) podtočki i., ili zahtijeva provedbu dodatnog ispitivanja;
4. „uskraćivanje pristupa tržištu” znači bilo što od sljedećega:
 - (a) zabrana stavljanja na raspolaganje robe na tržištu u državi članici odredišta ili zadržavanja na tom tržištu; ili
 - (b) zahtjev za povlačenje ili opoziv te robe s navedenog tržišta;
5. „povlačenje” znači svaka mjera usmjerena na sprječavanje toga da roba koja se nalazi u opskrbnom lancu bude stavljena na raspolaganje na tržištu;
6. „opoziv” znači svaka mjera usmjerena na ostvarivanje povrata robe koja je već stavljena na raspolaganje krajnjem korisniku;
7. „postupak prethodnog odobrenja” znači administrativni postupak na temelju prava države članice kojim se od nadležnog tijela te države članice zahtijeva da, na osnovi zahtjeva gospodarskog subjekta, dađe svoju službenu suglasnost prije nego što se roba može staviti na raspolaganje na tržištu u toj državi članici;
8. „proizvođač” znači:
 - (a) svaka fizička ili pravna osoba koja proizvodi robu ili prema čijem se nalogu roba oblikuje ili proizvodi ili koja proizvodi robu koja nije dobivena proizvodnim postupkom, uključujući poljoprivredne proizvode, te je stavlja na tržište pod imenom ili žigom te osobe,
 - (b) svaka fizička ili pravna osoba koja izmjenjuje robu koja je već zakonito stavljena na tržište u pojedinoj državi članici na način kojim bi se moglo utjecati na usklađenost s odgovarajućim pravilima koja se primjenjuju u toj državi članici, ili
 - (c) svaka druga fizička ili pravna osoba koja se stavljanjem svojeg imena, žiga ili druge razlikovne oznake na robu ili na popratne dokumente uz tu robu predstavlja kao proizvođač te robe;
9. „ovlašteni zastupnik” znači svaka fizička ili pravna osoba s poslovnim nastanom u Uniji koja je dobila pisanu punomoć proizvođača da djeluje u ime tog proizvođača u pogledu stavljanja na raspolaganje robe na dotičnom tržištu;
10. „uvoznik” znači svaka fizička ili pravna osoba s poslovnim nastanom u Uniji koja robu iz treće zemlje prvi put stavlja na raspolaganje na tržištu Unije;
11. „distributer” znači svaka fizička ili pravna osoba u opskrbnom lancu koja nije proizvođač ni uvoznik i koja robu stavlja na raspolaganje na tržištu u nekoj državi članici;
12. „gospodarski subjekt” znači bilo što od sljedećega u vezi s robom: proizvođač, ovlašteni zastupnik, uvoznik ili distributer;
13. „krajnji korisnik” znači svaka fizička ili pravna osoba koja boravi ili ima poslovni nastan u Uniji i kojoj je roba stavljena ili se stavlja na raspolaganje kao potrošaču, izvan okvira bilo kakve komercijalne, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, ili kao poslovnom krajnjem korisniku u okviru njegovih industrijskih ili profesionalnih aktivnosti;
14. „legitimni razlozi od javnog interesa” znači bilo koji od razloga navedenih u članku 36. UFEU-a ili bilo koji drugi prevladavajući razlozi od javnog interesa;
15. „tijelo za ocjenjivanje sukladnosti” znači tijelo za ocjenjivanje sukladnosti kako je definirano u članku 2. točki 13. Uredbe (EZ) br. 765/2008.

POGLAVLJE II.

POSTUPCI U VEZI S PRIMJENOM NAČELA UZAJAMNOG PRIZNAVANJA U POJEDINAČNIM SLUČAJEVIMA

Članak 4.

Izjava o uzajamnom priznavanju

1. Proizvođač robe ili robe određene vrste koja se stavlja ili se treba staviti na raspolaganje na tržištu u državi članici odredišta može sastaviti dobrovoljnu izjavu o zakonitom stavljanju robe na tržište za potrebe uzajamnog priznavanja („izjava o uzajamnom priznavanju”) kako bi nadležnim tijelima države članice odredišta dokazao da se roba ili roba te vrste zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici.

Proizvođač može opunomoćiti svojeg ovlaštenog zastupnika za sastavljanje izjave o uzajamnom priznavanju u njegovo ime.

Izjava o uzajamnom priznavanju mora imati strukturu navedenu u dijelu I. i dijelu II Priloga i mora sadržavati sve informacije navedene u tim dijelovima Priloga.

Proizvođač ili njegov ovlašteni zastupnik, ako je za to opunomoćen, u izjavu o uzajamnom priznavanju mogu unijeti jedino informacije navedene u dijelu I. Priloga. U tom slučaju uvoznik ili distributer mora unijeti informacije navedene u dijelu II. Priloga.

Druga je mogućnost da oba dijela izjave o uzajamnom priznavanju može sastaviti uvoznik ili distributer pod uvjetom da potpisnik može pružiti dokaze iz članka 5. stavka 4. točke (a).

Izjava o uzajamnom priznavanju mora se sastaviti na jednom od službenih jezika Unije. Ako taj jezik nije jezik koji zahtijeva država članica odredišta, gospodarski subjekti moraju prevesti izjavu o uzajamnom priznavanju na jezik koji zahtijeva država članica odredišta.

2. Gospodarski subjekti koji potpišu izjavu o uzajamnom priznavanju ili neki njezin dio odgovorni su za sadržaj i točnost informacija koje pružaju u izjavi o uzajamnom priznavanju, uključujući ispravnost informacija koje prevedu. Za potrebe ovog stavka, gospodarski subjekti odgovorni su u skladu s nacionalnim pravom.

3. Gospodarski subjekti osiguravaju da se izjava o uzajamnom priznavanju redovito ažurira kako bi se uzele u obzir sve promjene informacija koje su unijeli u izjavu o uzajamnom priznavanju.

4. Izjava o uzajamnom priznavanju može se dostaviti nadležnom tijelu države članice odredišta za potrebe provedbe ocjene u skladu s člankom 5. Može se dostaviti u tiskanom obliku ili elektroničkim putem ili se može objaviti na internetu, u skladu sa zahtjevima države članice odredišta.

5. Ako gospodarski subjekti odluče izjavu o uzajamnom priznavanju objaviti na internetu, primjenjuju se sljedeći uvjeti:

(a) vrsta robe ili serija robe na koje se izjava o uzajamnom priznavanju odnosi moraju se moći jednostavno prepoznati;

i

(b) upotrijebljenim tehničkim sredstvima mora se osigurati jednostavno pretraživanje te se ona moraju pratiti radi osiguravanja dostupnosti izjave o uzajamnom priznavanju i pristupa toj izjavi.

6. Ako roba za koju se dostavlja izjava o uzajamnom priznavanju podliježe i aktu Unije kojim se zahtijeva EU izjava o sukladnosti, izjava o uzajamnom priznavanju može se priložiti EU izjavi o sukladnosti.

Članak 5.

Ocjena robe

1. Ako nadležno tijelo države članice odredišta namjerava ocijeniti robu koja podliježe ovoj Uredbi kako bi utvrdilo stavlja li se roba ili roba te vrste zakonito na tržište u drugoj državi članici i, ako se zakonito stavlja na tržište, jesu li legitimni javni interesi obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim tehničkim pravilom države članice odredišta adekvatno zaštićeni uzimajući u obzir obilježja dotične robe, ono bez odgode stupa u kontakt s dotičnim gospodarskim subjektom.

2. Pri stupanju u kontakt s dotičnim gospodarskim subjektom nadležno tijelo države članice odredišta obavješćuje gospodarskog subjekta o ocjeni, navodeći robu koja podliježe toj ocjeni i nacionalno tehničko pravilo ili postupak prethodnog odobrenja koji se primjenjuje. Nadležno tijelo države članice odredišta obavješćuje gospodarskog subjekta i o mogućnosti podnošenja izjave o uzajamnom priznavanju u skladu s člankom 4. za potrebe te ocjene.

3. Gospodarskom subjektu dopušta se stavljanje na raspolaganje robe na tržištu u državi članici odredišta dok nadležno tijelo provodi ocjenu iz stavka 1. ovog članka, i on to može nastaviti činiti osim ako primi administrativnu odluku o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu za tu robu. Ovaj stavak ne primjenjuje se ako se ocjena provodi u okviru postupka prethodnog odobrenja ili ako nadležno tijelo privremeno suspendira stavljanje na raspolaganje na tržištu one robe koja podliježe toj ocjeni u skladu s člankom 6.

4. Ako je izjava o uzajamnom priznavanju dostavljena nadležnom tijelu države članice odredišta u skladu s člankom 4., tada za potrebe ocjene iz stavka 1. ovog članka:

- (a) nadležno tijelo prihvaća izjavu o uzajamnom priznavanju, uz popratne dokaze potrebne za provjeru u njoj sadržanih informacija, koji su dostavljeni kao odgovor na zahtjev nadležnog tijela, kao dovoljan dokaz da se roba zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici; i
- (b) nadležno tijelo ne smije zahtijevati bilo kakve druge informacije ili dokumentaciju od bilo kojeg gospodarskog subjekta za potrebe dokazivanja da se roba zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici.

5. Ako izjava o uzajamnom priznavanju nije dostavljena nadležnom tijelu države članice odredišta u skladu s člankom 4., nadležno tijelo, za potrebe ocjene iz stavka 1. ovog članka, može zatražiti od dotičnih gospodarskih subjekata da dostave dokumentaciju i informacije koje su potrebne za tu ocjenu, a koje se odnose na sljedeće:

- (a) obilježja dotične robe ili vrste robe; i
- (b) zakonito stavljanje robe na tržište u drugoj državi članici.

6. Dotični gospodarski subjekt ima na raspolaganju najmanje 15 radnih dana nakon zahtjeva nadležnog tijela države članice odredišta tijekom kojih može podnijeti dokumente i informacije iz stavka 4. točke (a) ili stavka 5., ili može podnijeti bilo koje argumente ili primjedbe koje bi gospodarski subjekt mogao imati.

7. Za potrebe ocjene iz stavka 1. ovog članka, nadležno tijelo države članice odredišta može, u skladu s člankom 10. stavkom 3., stupiti u kontakt s nadležnim tijelima ili kontaktnim točkama za proizvode države članice za koju gospodarski subjekt tvrdi da u njoj zakonito stavlja na tržište svoju robu, ako nadležno tijelo ima potrebu provjeriti bilo koje informacije koje je dostavio gospodarski subjekt.

8. Pri provedbi ocjenjivanja iz stavka 1. nadležna tijela država članica odredišta vode računa o sadržaju izvješća o ispitivanju ili potvrda koje je izdalo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti i koje je dostavio gospodarski subjekt kao dio ocjene. Nadležna tijela država članica odredišta ne smiju odbiti izvješća o ispitivanju ili potvrde koje je izdalo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti akreditirano za odgovarajuće područje aktivnosti ocjenjivanja sukladnosti u skladu s Uredbom (EZ) br. 765/2008 zbog razloga povezanih s osposobljenošću tog tijela.

9. Ako nakon dovršetka ocjenjivanja iz stavka 1. ovog članka, nadležno tijelo države članice odredišta donese administrativnu odluku u pogledu robe koju je ocijenilo, ono o toj administrativnoj odluci bez odgode obavješćuje gospodarskog subjekta iz stavka 1. ovog članka. Nadležno tijelo o toj administrativnoj odluci također obavješćuje Komisiju i druge države članice najkasnije 20 radnih dana nakon što je donijelo odluku. U tu se svrhu koristi sustavom iz članka 11.

10. U administrativnoj odluci iz stavka 9. navode se razlozi za odluku na način koji je dovoljno detaljan i obrazložen kako bi se olakšala provedba procjene usklađenosti odluke s načelom uzajamnog priznavanja i sa zahtjevima ove Uredbe.

11. U administrativnu odluku iz stavka 9. uključuju se posebno sljedeće informacije:

- (a) nacionalno tehničko pravilo na kojem se temelji administrativna odluka;
- (b) legitimni razlozi od javnog interesa kojima se opravdava primjena nacionalnog tehničkog pravila na kojem se temelji administrativna odluka;
- (c) tehnički ili znanstveni dokazi koje je nadležno tijelo države članice odredišta uzelo u obzir, uključujući, prema potrebi, sve relevantne promjene u pogledu najnovijih dostignuća do kojih je došlo od stupanja na snagu nacionalnog tehničkog pravila;
- (d) sažetak argumenata koje je iznio dotični gospodarski subjekt i koji su relevantni za ocjenu iz stavka 1., ako su takvi argumenti izneseni;
- (e) dokazi kojima se pokazuje da je administrativna odluka primjerena za ostvarivanja cilja koji se nastoji ostvariti i da se administrativnom odlukom ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja.

12. U administrativnoj odluci iz stavka 9. ovog članka utvrđuju se pravna sredstva dostupna u skladu sa nacionalnim pravom države članice odredišta i rokovi za primjenu tih pravnih sredstava. U njoj se također navodi upućivanje na mogućnost za gospodarske subjekte da se koriste SOLVIT-om i postupkom iz članka 8.

13. Administrativna odluka iz stavka 9. ne počinje proizvoditi učinke prije nego što se o njoj obavijesti dotični gospodarski subjekt u skladu s navedenim stavkom.

Članak 6.

Privremena suspenzija pristupa tržištu

1. Kada nadležno tijelo države članice provodi ocjenu robe na temelju članka 5., ono može privremeno suspendirati stavljanje te robe na raspolaganje na tržištu u toj državi članici samo ako:
 - (a) u normalnim ili razumno predvidljivim uvjetima upotrebe roba predstavlja ozbiljan rizik za sigurnost ili zdravlje osoba ili za okoliš, uključujući rizik čiji učinci nisu trenutni, što zahtijeva brzo djelovanje nadležnog tijela; ili
 - (b) je stavljanje robe ili robe te vrste na tržište u toj državi članici općenito zabranjeno u toj državi članici zbog razloga javnog morala ili javne sigurnosti.
2. Nadležno tijelo države članice odmah obavješćuje dotičnog gospodarskog subjekta, Komisiju i druge države članice o svakoj privremenoj suspenziji na temelju stavka 1. ovog članka. Obavijest Komisiji i drugim državama članicama upućuje se putem sustava iz članka 11. U slučajevima iz stavka 1. točke (a) ovog članka toj se obavijesti prilaže detaljno tehničko ili znanstveno obrazloženje kojim se pokazuje zbog čega je konkretni slučaj obuhvaćen područjem primjene te točke.

Članak 7.

Obavješćivanje putem RAPEX-a ili RASFF-a

Ako je administrativna odluka iz članka 5. ili privremena suspenzija iz članka 6. ujedno mjera o kojoj je potrebno obavijestiti putem sustava za brzu razmjenu informacija (RAPEX) u skladu s Direktivom 2001/95/EZ ili putem sustava brzog uzbunjivanja za hranu i hranu za životinje (RASFF) u skladu s Uredbom (EZ) br. 178/2002, prema ovoj Uredbi ne zahtijeva se zasebna obavijest Komisiji i drugim državama članicama ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) u obavijesti iz sustava RAPEX ili sustava RASFF navedeno je da obavijest o mjeri vrijedi i kao obavijest u skladu s ovom Uredbom;
- (b) popratni dokazi potrebni za administrativnu odluku u skladu s člankom 5. ili za privremenu suspenziju u skladu s člankom 6. uključeni su u obavijest iz sustava RAPEX ili sustava RASFF.

Članak 8.

Postupak rješavanja problema

1. Ako je gospodarski subjekt na koji se odnosi administrativna odluka tu odluku dostavio SOLVIT-u te ako tijekom postupka SOLVIT-a nacionalni centar ili nadležni centar zatraže mišljenje Komisije kako bi se pomoglo u rješavanju predmeta, nacionalni centar i nadležni centar dostavljaju Komisiji sve relevantne dokumente povezane s dotičnom administrativnom odlukom.
2. Nakon primitka zahtjeva iz stavka 1. Komisija ocjenjuje je li administrativna odluka usklađena s načelom uzajamnog priznavanja i zahtjevima ove Uredbe.
3. Za potrebe ocjene iz stavka 2. ovog članka Komisija razmatra administrativnu odluku o kojoj je dostavljena obavijest u skladu s člankom 5. stavkom 9. te dokumente i informacije pružene u okviru postupka SOLVIT-a. Ako su za potrebe ocjene iz stavka 2. ovog članka potrebne dodatne informacije ili dokumenti, Komisija, bez nepotrebne odgode, od relevantnog centra SOLVIT-a traži da stupi u kontakt s dotičnim gospodarskim subjektom ili nadležnim tijelima koja su donijela administrativnu odluku u svrhu pribavljanja takvih dodatnih informacija ili dokumenata.
4. U roku od 45 radnih dana od primitka zahtjeva iz stavka 1. Komisija dovršava svoju ocjenu i izdaje mišljenje. Prema potrebi, u mišljenju Komisije utvrđuju se sva problematična pitanja koja bi trebalo riješiti u okviru predmeta SOLVIT-a ili se daju preporuke za pomoć u rješavanju predmeta. Rok od 45 radnih dana ne uključuje vrijeme koje je Komisiji potrebno za dobivanje dodatnih informacija i dokumenata kako je predviđeno u stavku 3.
5. Ako tijekom ocjene iz stavka 2. Komisija primi informacije o tome da je predmet riješen, Komisija nije dužna izdati mišljenje.
6. Mišljenje Komisije dostavlja se dotičnom gospodarskom subjektu i relevantnim nadležnim tijelima putem relevantnog centra SOLVIT-a. Komisija to mišljenje priopćuje svim državama članicama putem sustava iz članka 11. Mišljenje se uzima u obzir tijekom postupka SOLVIT-a iz stavka 1. ovog članka.

POGLAVLJE III.

ADMINISTRATIVNA SURADNJA, PRAĆENJE I KOMUNIKACIJA

Članak 9.

Zadaci kontaktnih točaka za proizvode

1. Države članice imenuju i održavaju kontaktne točke za proizvode na svojem državnom području i osiguravaju da njihove kontaktne točke za proizvode imaju dostatne ovlasti i adekvatne resurse za pravilno izvršavanje svojih zadaća. Države članice osiguravaju da kontaktne točke za proizvode pružaju svoje usluge u skladu s Uredbom (EU) 2018/1724.
2. Kontaktne točke za proizvode pružaju sljedeće informacije putem interneta:
 - (a) informacije o načelu uzajamnog priznavanja i primjeni ove Uredbe na državnom području njihove države članice, uključujući informacije o postupku utvrđenom u članku 5.;
 - (b) podatke za kontakt s pomoću koji se može stupiti u izravan kontakt s nadležnim tijelima u toj državi članici, uključujući pojedinosti o tijelima odgovornima za nadzor nad provedbom nacionalnih tehničkih pravila koja se primjenjuju na državnom području njihove države članice;
 - (c) informacije o pravnim sredstvima i postupcima dostupnima na državnom području njihove države članice u slučaju spora između nadležnog tijela i gospodarskog subjekta, među ostalim o postupku utvrđenom u članku 8.
3. Kada je potrebno dopuniti informacije koje se pružaju putem interneta u skladu sa stavkom 2., kontaktne točke za proizvode na zahtjev gospodarskog subjekta ili nadležnog tijela iz druge države članice pružaju sve korisne informacije, kao što su elektronički primjerci nacionalnih tehničkih pravila i nacionalnih administrativnih postupaka ili osiguravaju internetski pristup tim pravilima i postupcima, koji se primjenjuju na određenu robu ili robu određene vrste na državnom području na kojem je kontaktna točka za proizvode uspostavljena, ili informacije o tome podliježe li ta roba ili roba te vrste prethodnom odobrenju u skladu s nacionalnim pravom.
4. Kontaktne točke za proizvode odgovaraju na sve zahtjeve iz stavka 3. u roku od 15 radnih dana od njihova primitka.
5. Kontaktne točke za proizvode ne smiju naplaćivati nikakvu naknadu za pružanje informacija iz stavka 3.

Članak 10.

Administrativna suradnja

1. Komisija osigurava učinkovitu suradnju među nadležnim tijelima i kontaktnim točkama za proizvode različitih država članica putem sljedećih aktivnosti:
 - (a) olakšavanjem i koordiniranjem razmjene i prikupljanja informacija i najboljih praksi s obzirom na primjenu načela uzajamnog priznavanja;
 - (b) podržavanjem funkcioniranja kontaktnih točaka za proizvode i pospešivanjem njihove prekogranične suradnje;
 - (c) olakšavanjem i koordiniranjem razmjene službenika među državama članicama te organiziranjem zajedničkih programa osposobljavanja i podizanja svijesti za tijela i poduzeća.
2. Države članice osiguravaju da njihova nadležna tijela i kontaktne točke za proizvode sudjeluju u aktivnostima iz stavka 1.
3. Na zahtjev nadležnog tijela države članice odredišta na temelju članka 5. stavka 7. nadležna tijela u državi članici za koju gospodarski subjekt tvrdi da u njoj zakonito stavlja svoju robu na tržište dostavljaju u roku od 15 radnih dana nadležnom tijelu države članice odredišta sve informacije važne za provjeru podataka i dokumenata koje je u vezi s tom robom dostavio gospodarski subjekt tijekom ocjene u skladu s člankom 5. Kontaktne točke za proizvode mogu se koristiti radi olakšavanja kontakata među relevantnim nadležnim tijelima u skladu s rokom za dostavu traženih informacija navedenim u članku 9. stavku 4.

Članak 11.

Informacijski i komunikacijski sustav

1. Za potrebe članaka 5., 6. i 10. ove Uredbe upotrebljava se informacijski i komunikacijski sustav naveden u članku 23. Uredbe (EZ) br. 765/2008, osim kako je predviđeno u članku 7. ove Uredbe.
2. Komisija donosi provedbene akte u kojima se utvrđuju pojedinosti i funkcionalnosti sustava iz stavka 1. ovog članka za potrebe ove Uredbe. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 15. stavka 2.

POGLAVLJE IV.

FINANCIRANJE

Članak 12.

Financiranje aktivnosti za potporu ovoj Uredbi

1. Unija može financirati sljedeće aktivnosti za potporu ovoj Uredbi:
 - (a) kampanje podizanja svijesti;
 - (b) obrazovanje i osposobljavanje;
 - (c) razmjenu službenika i najboljih praksi;
 - (d) suradnju među kontaktnim točkama za proizvode i nadležnim tijelima te tehničku i logističku podršku toj suradnji;
 - (e) prikupljanje podataka koji se odnose na funkcioniranje načela uzajamnog priznavanja i njegov učinak na jedinstveno tržište robe.
2. Financijska pomoć Unije u vezi s aktivnostima kojima se pruža potpora ovoj Uredbi provodi se u skladu s Uredbom (EU, Euratom) 2018/1046 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁸⁾, izravno ili povjerenjem zadaća izvršenja proračuna subjektima navedenima u članku 62. stavku 1. točki (c) te uredbe.
3. Proračunsko tijelo svake godine određuje odobrena sredstva koja se dodjeljuju za aktivnosti iz ove Uredbe u granicama financijskog okvira koji je na snazi.

Članak 13.

Zaštita financijskih interesa Unije

1. Komisija poduzima odgovarajuće mjere kojima osigurava da su, dok se provode aktivnosti koje se financiraju u okviru ove Uredbe, financijski interesi Unije zaštićeni primjenom preventivnih mjera protiv prijevare, korupcije i svih drugih nezakonitih aktivnosti, učinkovitim provjerama i, ako se utvrde nepravilnosti, osiguravanjem povrata pogrešno plaćenih iznosa te, prema potrebi, učinkovitim, proporcionalnim i odvrćajućim administrativnim i financijskim sankcijama.
2. Komisija ili njezini predstavnici i Revizorski sud ovlašteni su provoditi reviziju, na temelju dokumenata i inspekcija na terenu, svih korisnika bespovratnih sredstava, izvoditelja i podizvoditelja koji su primali sredstva Unije u okviru ove Uredbe.
3. Europski ured za borbu protiv prijevara (OLAF) može provoditi istrage, uključujući provjere i inspekcije na terenu, u skladu s odredbama i postupcima utvrđenima u Uredbi (EU, Euratom) br. 883/2013 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁹⁾ i Uredbi Vijeća (Euratom, EZ) br. 2185/96 ⁽²⁰⁾ radi utvrđivanja je li došlo do prijevare, korupcije ili bilo koje druge nezakonite aktivnosti, koje utječu na financijske interese Unije, u vezi sa sporazumom o dodjeli bespovratnih sredstava ili odlukom o dodjeli bespovratnih sredstava ili ugovorom koji su financirani u okviru ove Uredbe.
4. Ne dovodeći u pitanje stavke 1., 2. i 3., sporazumi o suradnji s trećim zemljama i međunarodnim organizacijama, ugovori, sporazumi o dodjeli bespovratnih sredstava i odluke o dodjeli bespovratnih sredstava, koji su rezultat provedbe ove Uredbe, moraju sadržavati odredbe kojima se izričito ovlašćuju Komisija, Revizorski sud i OLAF za provedbu takvih revizija i istraga u skladu s njihovim nadležnostima.

⁽¹⁸⁾ Uredba (EU, Euratom) 2018/1046 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. srpnja 2018. o financijskim pravilima koja se primjenjuju na opći proračun Unije, o izmjeni uredaba (EU) br. 1296/2013, (EU) br. 1301/2013, (EU) br. 1303/2013, (EU) br. 1304/2013, (EU) br. 1309/2013, (EU) br. 1316/2013, (EU) br. 223/2014, (EU) br. 283/2014 i Odluke br. 541/2014/EU te o stavljanju izvan snage Uredbe (EU, Euratom) br. 966/2012 (SL L 193, 30.7.2018., str. 1.).

⁽¹⁹⁾ Uredba (EU, Euratom) br. 883/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. rujna 2013. o istragama koje provodi Europski ured za borbu protiv prijevara (OLAF) i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1073/1999 Europskog parlamenta i Vijeća te Uredbe Vijeća (Euratom) br. 1074/1999 (SL L 248, 18.9.2013., str. 1.).

⁽²⁰⁾ Uredba Vijeća (Euratom, EZ) br. 2185/96 od 11. studenoga 1996. o provjerama i inspekcijama na terenu koje provodi Komisija s ciljem zaštite financijskih interesa Europskih zajednica od prijevara i ostalih nepravilnosti (SL L 292, 15.11.1996., str. 2.).

POGLAVLJE V.

EVALUACIJA I POSTUPAK ODBORA*Članak 14.***Evaluacija**

1. Komisija do 20. travnja 2025., a nakon toga svake četiri godine, provodi evaluaciju ove Uredbe s obzirom na ciljeve koji se njome nastoje ostvariti, a izvješće o tome dostavlja Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru.
2. Za potrebe stavka 1. ovog članka Komisija se koristi informacijama dostupnima u sustavu iz članka 11. i svim podacima prikupljenima tijekom aktivnosti iz članka 12. stavka 1. točke (e). Komisija od država članica također može zahtijevati da dostave sve relevantne informacije radi evaluacije slobodnog kretanja robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ili radi evaluacije djelotvornosti ove Uredbe, kao i da dostave ocjenu funkcioniranja kontaktnih točaka za proizvode.

*Članak 15.***Postupak odbora**

1. Komisiji pomaže odbor. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.
2. Pri upućivanju na ovaj stavak primjenjuje se članak 5. Uredbe (EU) br. 182/2011.

POGLAVLJE VI.

ZAVRŠNE ODREDBE*Članak 16.***Stavljanje izvan snage**

Uredba (EZ) br. 764/2008 stavlja se izvan snage s učinkom od 19. travnja 2020.

Upućivanja na uredbu stavljenju izvan snage smatraju se upućivanjima na ovu Uredbu.

*Članak 17.***Stupanje na snagu i primjena**

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od 19. travnja 2020.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu 19. ožujka 2019.

Za Europski parlament
Predsjednik
A. TAJANI

Za Vijeće
Predsjednik
G. CIAMBA

PRILOG

Izjava o uzajamnom priznavanju za potrebe članka 4. Uredbe (EU) 2019/515 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾

Dio I.

1. Jedinstvena identifikacijska oznaka robe ili vrste robe: ... [Napomena: unesite identifikacijski broj robe ili drugu referentnu oznaku kojom se na jedinstven način identificira roba ili vrsta robe]
2. Ime/naziv i adresa gospodarskog subjekta: ... [Napomena: unesite ime/naziv i adresu potpisnika dijela I. izjave o uzajamnom priznavanju: proizvođača i, ako je to primjenjivo, njegova ovlaštenog zastupnika, ili uvoznika ili distributera]
3. Opis robe ili vrste robe koja je predmetom izjave o uzajamnom priznavanju: ... [Napomena: opis bi trebao dovoljno detaljan da se roba može identificirati radi sljedivosti. Kada je to prikladno, opisu se može priložiti fotografija.]
4. Izjava i informacije o zakonitosti stavljanja na tržište robe ili te vrste robe
 - 4.1 Prethodno opisana roba ili vrsta robe, uključujući njezina obilježja, u skladu je sa sljedećim pravilima koja se primjenjuju u ... [Napomena: navedite državu članicu za koju se tvrdi da je roba ili ta vrsta robe zakonito stavljena na njezino tržište]: ... [Napomena: unesite naslov i upućivanje na službenu objavu za pojedinačna odgovarajuća pravila koja se primjenjuju u toj državi članici i referentnu oznaku odluke o odobrenju ako je roba podliježala postupku prethodnog odobrenja],

ili

prethodno opisana roba ili vrsta robe ne podliježe nikakvim odgovarajućim pravilima u: ... [Napomena: navedite državu članicu za koju se tvrdi da je roba ili ta vrsta robe zakonito stavljena na njezino tržište].
 - 4.2 Referentna oznaka postupka ocjenjivanja sukladnosti koji se primjenjuje na robu ili tu vrstu robe ili referentna oznaka izvješća o ispitivanju za sva ispitivanja koja je provelo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti, uključujući naziv i adresu tog tijela (ako je takav postupak proveden ili ako su takva ispitivanja provedena): ...
5. Sve dodatne informacije koje se smatraju relevantnima za ocjenu toga stavlja li se roba ili ta vrsta robe zakonito na tržište u državi članici navedenoj u točki 4.1.: ...
6. Ovaj dio izjave o uzajamnom priznavanju sastavljen je pod isključivom odgovornošću gospodarskog subjekta navedenog u točki 2.

Potpisano za i u ime:

(mjesto i datum):

(ime, funkcija) (potpis):

Dio II.

7. Izjava i informacije o stavljanju robe ili te vrste robe na tržište
 - 7.1 Roba ili ta vrsta robe opisana u dijelu I. stavlja se na raspolaganje krajnjim korisnicima na tržištu u državi članici navedenoj u točki 4.1.
 - 7.2 Informacija o tome da je roba ili ta vrsta robe stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima u državi članici navedenoj u točki 4.1., uključujući pojedinosti o datumu kada je roba prvi put stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima na tržištu u toj državi članici:
8. Sve dodatne informacije koje se smatraju relevantnima za ocjenu toga stavlja li se roba ili ta vrsta robe zakonito na tržište u državi članici navedenoj u točki 4.1.: ...

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2019/515 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. ožujka 2019. o uzajamnom priznavanju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 764/2008 (SL L 91, 29.3.2019., str. 1.).

9. Ovaj dio izjave o uzajamnom priznavanju sastavljen je pod isključivom odgovornošću ... [Napomena: unijeti ime/naziv i adresu potpisnika dijela II. izjave o uzajamnom priznavanju: proizvođača i, ako je to primjenjivo, njegova ovlaštenog zastupnika, ili uvoznika ili distributera].

Potpisano za i u ime:

(mjesto i datum):

(ime, funkcija) (potpis):
